FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT NIAL FENNELLY

fremsat den 20. februar 1997 *

Indledning

1. Denne sag vedrører antidumpingtold på garn af bomuld, der importeres til Fællesskabet fra Brasilien. Sagen vedrører navnlig beregningen af det beløb, hvoraf der skal betales told, når beløbet ifølge de relevante fællsskabsbestemmelser forhøjes med 1% pr. måned, såfremt den pris, der betales efter en betalingsfrist, således som det er tilfældet i denne sag, er højere end det beløb, der skal betales ved importen.

Faktisk og retlig baggrund

2. Den forelagte sag angår fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet [1] (herefter »forordningen«). Forordningens artikel 1, stk. 1, indfører en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld henhørende under nærmere angivne KN-koder med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet. I artikel 1, stk. 2, litra a), fastsættes tolden, som beregnes af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, til 16,6% for garn af bomuld med oprindelse i Brasilien, med visse undtagelser, der ikke er relevante for denne sag. Forordningens artikel 1, stk. 3, bestemmer:

»Den i stk. 2 omhandlede pris frit Fællesskabets grænse anses som nettoprisen, hvis betaling i henhold til betalingsbetingelserne skal finde sted senest 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde. Prisen forhøjes med 1% for hver måned, betalingsfristen forlænges.«

3. »Toldværdien« af de importerede varer, således som dette begreb er fastlagt i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF)

1 — EFT L 82, s. 1. Denne forordning efterfulgte Kommissionens forordning (EØF) nr. 2818/91 af 23.9.1991 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien, Egypten og Tyrkiet og om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende garn af bomuld med oprindelse i Indien og Thailand (EFT L 271, s. 17).

* Originalsprog: engelsk.

nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi [2], er »transaktionsværdien, dvs. den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde«. Artikel 3 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1495/80 af 11. juni 1980 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi [3] bestemmer i de for denne sag relevante afsnit:

»2. Renter i henhold til en finansieringsordning indgået af køberen, som vedrører købet af indførte varer, skal ikke medregnes i toldværdien, når den ansættes i henhold til forordning (EØF) nr. 1224/80, forudsat at:

a) Beløbet er særskilt angivet i forhold til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varerne.

b) Finansieringsordningen er indgået skriftligt.

c) Køberen om påkrævet kan påvise, at

— sådanne varer faktisk sælges til den pris, der angives som den pris, der faktisk er betalt eller skal betales,

og

— den angivne rentesats ikke overstiger det normale niveau for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes.

...

4. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 finder anvendelse, uanset om finansieringen tilvejebringes af sælgeren, et pengeinstitut eller en anden fysisk eller juridisk person.«

2 — EFT L 134, s. 1.

3 — EFT L 154, s. 14. Den oprindelige bestemmelse i artikel 3, som udelukkende henviste til »renter, der betales i henhold til en finansieringsordning vedrørende købet af de indførte varer«, blev imidlertid ophævet og erstattet af artikel 1, nr. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 220/85 af 29.1.1985 om ændring af forordning (EØF) nr. 1495/80 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi, EFT L 25, s. 7. Det fremgår af tredje og fjerde betragtning til forordning nr. 220/85, at forordningen blev vedtaget i henhold til en aftale indgået inden for rammerne af GATT, hvorefter renter, der betales i henhold til en finansieringsordning vedrørende købet af indførte varer, i relation til toldværdien skal behandles ensartet. Citatet er fra den således ændrede bestemmelse.

4. Indústria e Comércio Têxtil SA (herefter »sagsøgeren«) importerede i december 1991 to partier bomuldsgarn fra Brasilien til en pris af henholdsvis 3,26 USD pr. kg og 3,94 USD pr. kg og med en betalingsfrist på 90 dage. Disse betingelser fremgår af fakturaerne, dateret den 3. december 1991. Det fremgår af forelæggelsesdommen og af de forudgående kontrakter, dateret den 4. august 1991 [4], at der i begge tilfælde var indgået aftale om en lavere pris ved kontant betaling (cash-against-documents, (»cad-prisen«)), der var på henholdsvis 3,18 USD pr. kg og 3,85 USD pr. kg, men at sagsøgeren valgte en længere betalingsfrist, hvilket kan ses af fakturaerne. Sagsøgeren har anført, at forskellen mellem de to mulige priser for hvert parti skyldes, at rentesatsen er fastsat i henhold til interbankrenten, Lissabon.

5. De portugisiske toldmyndigheder traf bestemmelse om, at der af de nævnte importforretninger skulle opkræves antidumpingtold i medfør af forordningen, hvorved prisen frit Fællesskabets grænse [5] blev forhøjet med 2% for at tage hensyn til betalingsfristen på 90 dage. Den antidumpingtold, der blev pålagt, var derfor højere, end den ville have været, såfremt den aftalte cadpris var blevet anvendt som beregningsgrundlag. Sagsøgeren anfægtede denne afgørelse i en sag anlagt mod Fazenda Pública (toldmyndighederne) ved Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto. Sagsøgeren fik medhold ved denne ret, men afgørelsen blev efter anke ophævet af Tribunal Tributário de Segunda Instância, der var af den opfattelse, at økonomiske byrder kun kan undtages ved beregning af toldværdi, såfremt den rente, der skal betales, klart kan udskilles fra den pris, der er betalt, eller som skal betales. Selv om retten erkendte, at der var forskel på cadprisen og prisen ved 90 dages kredit, fandt den ikke, at denne forskel kunne ligestilles med en særskilt angivet renteudgift.

6. Supremo Tribunal Administrativo (herefter »den nationale ret«) har udsat appelsagen, hvorunder sagsøgerens anke af den af Tribunal Tributário de Segunda Instância trufne afgørelse behandles, og har forelagt Domstolen tre spørgsmål til præjudiciel afgørelse i medfør af artikel 177 i traktaten om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber:

»1) Kan en forhøjelse (på 1% for hver måned, betalingsfristen forlænges ud over en frist på 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde) som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992, der beregnes af prisen frit Fællesskabets grænse, finde anvendelse i alle tilfælde, hvor der er aftalt en betalingsfrist på mere end 30 dage?

2) Såfremt spørgsmålet ikke kan besvares ubetinget bekræftende, idet det er nød-

4 — Disse kontrakter blev sendt til Domstolen sammen med forelæggelsesdommen i nærværende sag.

5 — Det fremgår ud fra sammenhængen, at den forelæggende ret hermed har ment den pris, der er angivet i fakturaen.

vendigt at sondre, kan den nævnte forhøjelse da finde anvendelse under omstændigheder som i den foreliggende sag (jf. de anførte faktiske omstændigheder), hvor prisen for de importerede varer ved en betalingsfrist på 90 dage var henholdsvis ca. 2,3% (i det ene tilfælde) og 2,5% (i det andet tilfælde) højere end cad-prisen (cash against documents)?

3) Såfremt det foregående spørgsmål må besvares bekræftende, ønskes det oplyst, om forhøjelsen skal beregnes af cad-prisen eller af den pris, der skal betales ved 90 dages kredit?«

Skriftlige indlæg til Domstolen

7. Der er indleveret skriftlige indlæg af sagsøgeren, af Den Portugisiske Republik og af Kommissionen. Idet hverken sagens parter eller Kommissionen har anmodet om at afgive mundtlige indlæg, har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 104, stk. 4, besluttet ikke at afholde et retsmøde.

8. Sagsøgeren anførte ved den nationale ret, at forhøjelsen på 1% af prisen frit Fællesskabets grænse for hver måned, betalingsfristen forlænges, kun skal finde anvendelse, når forlængelsen bevirker, at den pris, der betales af importøren ved kontant betaling og ved betaling på kredit, er nøjagtig den samme. Sagsøgeren har gentaget denne argumentation i sit indlæg for Domstolen, idet sagsøgeren har anført, at det kun er under disse omstændigheder, at en forlænget kreditgivning udgør en yderligere form for dumping. Subsidiært har sagsøgeren anført, at det snarere er den aftalte cad-pris end den pris, der faktisk betales efter 90 dages kredit, der bør forhøjes med 1% pr. måned [6].

9. Både den portugisiske regering og Kommissionen har anført, at forhøjelsen finder anvendelse i alle tilfælde, hvor prisen betales mere end 30 dage efter leveringen til indførsel i Fællesskabet. Efter Kommissionens opfattelse indebærer en betalingsfrist, isoleret set, reelt en nedsættelse af prisen. Forordningens artikel 1, stk. 3, der bestemmer, at tolden forhøjes automatisk, har til formål at modvirke en sådan forretningsmæssig fordel og at forhindre, at opkrævningen af antidumpingtolden således undergraves. Både den portugisiske regering og Kommissionen har med henblik på at bestemme prisen frit Fællesskabets grænse anvendt begrebet toldværdi, som defineret i artikel 3 i forordning nr. 1224/80, og som nærmere uddybet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80.

6 — For sagsøgeren vil det tilsyneladende være mere fordelagtigt at anvende cad-prisen som beregningsgrundlag for antidumpingtolden end at anvende selv den uforhøjede pris, der skal betales efter 90 dages kredit, da denne pris, som det antydes i det andet spørgsmål, for begge varepartier ligger mere end 2% over cad-prisen.

10. Den portugisiske regering har anført, at betingelserne i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80 ikke er opfyldt, blot fordi der henvises til, at der eksisterer to forskellige priser, hvor betalingsfristen er afgørende for, hvilken pris der finder anvendelse. Kommissionen har på den anden side anført, at det forhold, at der eksisterer to priser, svarende til, at der består et valg mellem en kontant betaling og en betalingsfrist, gør det muligt at fastslå, at der foreligger en finansieringsordning i medfør af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80, jf. Domstolens fortolkning af denne bestemmelse i Wünsche-sagen [7]. Domstolen udtalte, at »da andet ikke fremgår af bestemmelserne, må det derfor antages, at der, når sælgeren har indrømmet køberen en betalingsfrist, som køberen har accepteret, foreligger en 'finansieringsordning' som anført i artikel 3 i forordning nr. 1495/80« [8]. Domstolen tilføjede, at »det er ... ingen betingelse, at betalingsfristen er aftalt særskilt i forhold til aftalen om varesalget«. »Såfremt de renter, der er påløbet som følge af den af sælgeren indrømmede betalingsfrist, er angivet særskilt i fakturaen til køberen, må denne, hvis ikke han gør noget andet gældende, anses for reelt at have samtykket i de til betalingsfristen svarende renter« [9].

11. Efter Kommissionens opfattelse er de betingelser, der angives i artikel 3, stk. 2, opfyldt, når der består en valgmulighed mellem en kontant betaling og en betalingsfrist, og priserne for begge betalingsmåder klart er angivet, således at toldmyndighederne kan beregne den anvendte rentesats og, om nødvendigt, sammenligne den med det normale renteniveau for sådanne transaktioner i det pågældende land. I denne sag udgør den aftalte cad-pris den reelle pris, der skal anvendes ved beregning af toldværdien for de omhandlede varer. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen har Kommissionen anført, at dette vil være tilfældet, selv hvis de to priser ikke fremgår af fakturaen, men derimod af en forudgående købekontrakt, hvis køberen i mellemtiden har valgt at betale den pris, der er angivet i forbindelse med en betalingsfrist. Kommissionen har gjort gældende, at forhøjelsen af nettoprisen frit Fællesskabets grænse med 1% for hver måned, betalingsfristen forlænges, er et objektivt kriterium til fastlæggelse af det beløb, hvoraf der beregnes antidumpingtold. En forhøjelse af den pris, der skal betales efter 90 dage, med 2%, vil indebære, at der pålægges en dobbelt byrde, idet der i prisen allerede er taget højde for renteudgifter.

Stillingtagen

12. Det er nødvendigt indledningsvis at tage stilling til sagsøgerens anbringende om, at prisen frit Fællesskabets grænse kun skal forhøjes med 1% for hver måned, betalingsfristen udskydes, såfremt prisen ved kontant betaling er nøjagtig den samme som prisen i tilfælde af betalingsfrist. Jeg er ikke enig heri. For det første er artikel 1, stk. 3, affattet i ubetingede vendinger, og der er ikke noget, der antyder, at bestemmelsen kun finder

7 — Dom af 4.6.1992, sag C-21/91, Sml. I, s. 3647.
8 — Præmis 18.
9 — Præmis 19.

anvendelse, når køberen ikke pålægges renteudgifter som følge af betalingsfristen. For det andet er det ikke den eneste tænkelige form for dumping via lempelige betalingsvilkår. Såfremt sælgerne indrømmer en meget lav rentesats i forhold til den normale markedsrente, vil dette også være til fordel for køberen. I tilfælde, hvor der allerede er aftalt en betalingsfrist, vil opkrævningen af en meget høj rentesats endvidere give sælgeren mulighed for kunstigt at sænke den angivne basispris for de omhandlede varer og dermed den antidumpingtold, der skal betales [10]. For det tredje synes forordningens artikel 1, stk. 3, ikke at være blevet udformet med henblik på at imødegå dumping via lempelige betalingsvilkår som sådan, da en told på 16,6% af den skønnede månedlige låneudgift vil være et helt utilstrækkeligt modtræk over for et rentefrit lån eller et lån til en meget lav rente.

13. Jeg finder Kommissionens anbringende meget mere overbevisende, for så vidt som den har anført, at formålet med forordningens artikel 1, stk. 3, snarere er, at antidumpingtolden på varerne baseres på et rationelt og objektivt kriterium end at undgå misbrug som følge af de betalingsvilkår, der faktisk ydes importøren. Det forhold, at forhøjelsen i artikel 1, stk. 3, automatisk finder anvendelse, samt at den er fastsat til et bestemt beløb, betyder, at den ikke har meget at gøre med de faktiske betalingsvilkår, der aftales mellem køberen og sælgeren, uanset om disse afspejler de sædvanlige låneudgifter eller ej. Formålet med artikel 1, stk. 3, er at bestemme den tænkte »reelle« udgift, som køberen af varer, importeret til Fællesskabet, må betale, når der fastsættes en betalingsfrist for prisen frit Fællesskabets grænse. Denne reviderede udgift udgør herefter det reelle beregningsgrundlag for antidumpingtolden. Dette er udtryk for et hensigtsmæssigt politisk valg, for så vidt det objektive kriterium om betaling af en fast sats på 1% for hver måned, der yderligere gives kredit, ikke i væsentlig grad afviger fra den normale markedssats til skade for den, der er ansvarlig for betalingen af tolden.

14. Jeg er enig med det af den portugisiske regering og Kommissionen anførte om, at prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, med henblik på beregningen af toldværdien skal bestemmes under hensyntagen til de kriterier, der fremgår af artikel 3 i Rådets forordning nr. 1224/80 og af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80. Domstolen udtalte i dommen af 7. maj 1991 i sagen Nakajima mod Rådet [11], at »i forbindelse med antidumpingtold er prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, dvs. toldværdien (cif-pris) af den pågældende import«. Rådet har også lejlighedsvis i forbindelse med antidumpingforanstaltninger defineret prisen, netto,

10 — Den verifikationsprocedure, der angives i artikel 3, stk. 2, litra c), i Kommissionens forordning nr. 1495/80, har til formål at imødegå, at der anvendes sådanne fremgangsmåder til nedsættelse af den told, der skal betales.

11 — Sag C-69/89, Sml. I, s. 2069, præmis 105.

frit Fællesskabets grænse, med udtrykkelig henvisning til varernes toldværdi, som fastsat i henhold til forordning nr. 1224/80 [12].

15. Jeg er enig med Kommissionen i, at — på baggrund af Domstolens afgørelse i Wünsche-sagen — betingelserne i artikel 3, stk. 2, litra a) og b), i forordning nr. 1495/80 må anses for at være opfyldt, når der af fakturaen eller af et andet kontraktdokument fremgår to forskellige priser, hvor den ene er prisen ved kontant betaling, og den anden er prisen efter en betalingsfrist. De eneste faktiske omstændigheder, der adskiller denne sag fra Wünche-sagen, og som kan være af relevans, er, at prisforskellene i denne sag er udtrykt i absolutte beløb frem for i procenter af kontantprisen, og at de forskellige priser i denne sag fremgår af købekontrakterne frem for af de endelige fakturaer, idet køberen allerede da havde valgt en betalingsfrist. Den første omstændighed er ikke af afgørende betydning, for så vidt den absolutte prisforskel ikke skyldes andre faktorer end den forlængede kredit. Heller ikke den anden omstændighed er af afgørende betydning, for så vidt det ikke godtgøres, at den i henhold til den forudgående kontrakt eksisterende mulighed for at vælge en kontantpris — og som blev fravalgt — ikke var rent fiktiv, hvilket ville udgøre et sådant misbrug, som artikel 3, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1495/80 er rettet imod. Det har ikke været antydet, at den aftalte cad-pris eller udgifterne i forbindelse med betalingsfristen var fiktive.

16. Løsningen må nødvendigvis være et kompromis, hvorved der dels tages hensyn til, at en betalingsfrist kan anvendes som en skjult prisnedsættelse, og dels at en betalingsfrist kan være indrømmet i henhold til en reel finansieringsordning. De krav, der stilles i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80, er udtryk for et sådant kompromis, idet der kræves objektive beviser for, at der er tale om en reel finansieringsordning. Det skal for det første være muligt at udskille de påløbne renter fra »den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varerne« [artikel 3, stk. 2, litra a)]. For det andet, og nært knyttet hertil, skal »finansieringsordningen« være indgået skriftligt [artikel 3, stk. 2, litra b)]. I denne sag har den nationale ret udtalt, at der for begge partier kunne være betalt en lavere cad-pris. Sagsøgeren valgte imidlertid at gøre brug af den aftalte ret til 90 dages kredit og måtte følgelig betale den højere pris, der fremgik af fakturaerne. Såfremt det kan fastslås, at prisforskellen skyldes, at der påløber renter ved udskudt betaling, og denne

12 — Jf. f.eks. artikel 1, stk. 3 og 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23.3.1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn (EFT L 83, s. 1). Denne forordnings gyldighed blev prøvet af Domstolen i dom af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945.

ordning er indgået skriftligt, hvilket det tilkommer den nationale ret at afgøre, er betingelserne i artikel 3, stk. 2, litra a) og b), opfyldt. Disse forhold behøver ikke at fremgå af den faktura, der angiver det beløb, importøren skal betale. Det kan endelig om nødvendigt kræves, at importøren i henhold til artikel 3, stk. 2, litra c), påviser, at »varer[ne] faktisk sælges til den pris, der angives som den pris, der faktisk er betalt eller skal betales«, og at »den angivne rentesats ikke overstiger det normale niveau for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes«.

Forslag til afgørelse

17. Jeg vil herefter foreslå Domstolen, at de spørgsmål, der er forelagt af den nationale ret, besvares på følgende måde:

»Den forhøjelse af nettoprisen, som angives i artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet, finder anvendelse, så snart det aftales, at varerne skal betales på et tidspunkt, der ligger mere end 30 dage efter deres ankomst til Fællesskabets toldområde. I sådanne tilfælde skal forhøjelsen beregnes af varernes toldværdi, dvs. den pris, der faktisk betales eller skal betales for varerne, når de sælges til eksport inden for Fællesskabets toldområde, fratrukket finansieringsudgifter, som er særskilt angivet i overensstemmelse med artikel 3 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1495/80 af 11. juni 1980. Sådanne finansieringsudgifter omfatter prisforskellen mellem prisen ved kontant betaling og prisen ved betaling efter en frist, hvor den aftalte prisforskel fremgår skriftligt og er udtryk for varernes normale pris og den gældende rentesats.«